

[Heising.]

sandheden om frk. Bjørners indsats og optræden i denne sag? At frk. Bjørner ikke tog ordet ved sagens forelæggelse, ej heller da man ved to senere lejligheder beskæftigede sig med arbejdet på H. C. Andersens Boulevard, og slet ikke ved den afgørende fase i forhandlingerne, nemlig i det møde, hvor man besluttede at udvide Jarmersgade med eller uden nedrivning, med eller uden rulning af Østifternes Kreditforenings bygning. Frk. Bjørner stemte for, og frk. Bjørner har ikke på noget tidspunkt angivet nogen anden løsning. Først i februar måned i år har frk. Bjørner på et lukket møde under behandlingen af en redegørelse af overborgmesteren uden for dagsordenen erklæret, at hun var fuldstændig klar over, at hendes bemærkninger kom post festum, og det eneste bidrag, hun kunne give, var en opfordring til at udsætte sagen. Det kan jeg ikke se giver det ærede medlem hr. Tholstrup nogen berettigelse til at sige, at det er frk. Bjørner, der har fremlagt denne sag for offentligheden.

Det ærede medlem hr. Paabøl mente ikke, at vi skulle tage så tungt på denne sag. Jeg ved ikke, hvem det er, der tager tungt på den. Det forekommer mig, at når man lægger så megen vægt på at få fastslået, at Københavns kommune skulle have handlet samfundsmæssigt mindre hensynsfuldt, så er det at tage tungt på sagen. Det ærede medlem sagde, at hvis det ikke havde været afgørende for Københavns kommune, at den opnåede vejfondstilskud, så kan kommunen ved at tage sagen op igen påvise dette. Må jeg spørge det ærede medlem: skal jeg forstå det sådan, at det ærede medlem og hans parti vil være tilfreds med en klar udtalelse fra borgerrepræsentationen om, at det ikke har været afgørende for Københavns kommune med hensyn til, hvilken løsning man skulle vælge, at der var 85 pct. vejfondstilskud? Og er det ærede medlem opmærksom på, at en sådan tilkendegivelse allerede foreligger?

Jeg skal i øvrigt ikke forlænge debatten, men én ting må jeg endnu sige. Det er til det ærede medlem hr. Rager, som desværre gjorde, hvad han kunne for at sprede forvirring over visse dele af denne sag, bl. a. ved at hævde, at den endelige beslutning om nedrivning er taget i et lukket møde i bor-

gerrepræsentationen i år. Det skal vel være mødet den 23. februar. Det ærede medlem hr. Rager har ikke ret. (Rager: Nej, det var det næste; det var ikke den 23. februar, det var senere!). På et senere møde er der overhovedet ikke truffet nogen som helst beslutning i den retning, bortset fra en beslutning om at henvise erstatningsspørgsmålet til en taksationskommission. Det er de ting, der har været behandlet i det lukkede møde. (Rager: Hvornår er det så endeligt vedtaget?).

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder taleren.

Heising: Den endelige afgørelse er truffet i det øjeblik, Østifternes Kreditforening nægter at indgå en overenskomst med Københavns kommune om rulning af Østifternes Kreditforenings bygning. Det fremgår klart af borgerrepræsentationens beslutning fra 1954, at når denne forudsætning ikke kan siges at være til stede, så kommer den anden mulighed ind i billedet, og dermed er i virkeligheden givet, at beslutningen er truffet. Når overborgmesteren ikke desto mindre i et lukket møde i februar i år bad om lejlighed til at afgive en redegørelse til borgerrepræsentationen, så ved det ærede medlem hr. Rager, at det netop skete, fordi Østifternes Kreditforening stod over for at skulle påbegynde sit byggeri og derfor ønskede en udtalelse om, at der ikke kunne være tale om at genoptage spørgsmålet om en rulning. Det var det, overborgmesteren ønskede at redegøre for, hvorefter han føjede til, at da Østifternes Kreditforening endnu ikke havde påbegyndt sit byggeri, var vi i den situation, at vi kunne ændre vor beslutning; men overborgmesteren kunne ikke foreslå noget, og borgerrepræsentationen kunne ikke foreslå noget. Det var en sag, der blev behandlet uden for dagsordenen, og hvor der naturligvis ikke kunne tages bestemmelse. Der er ingen i borgerrepræsentationen, der senere har ønsket, at der skulle ændres ved den beslutning, der én gang var truffet.

Tholstrup: Det ærede medlem hr. Rager sagde, at retsforbundet ikke gik imod denne ordning i 1953. Det er rigtigt, at retsforbundet dengang ikke gik imod at be- myndige borgmesteren til at finde frem til